

Sara Lovera,
periodista

Les dones als mitjans de comunicació

EL SEGLE XX ES VA CARACTERitzar per grans revolucions socials i per dues guerres mundials que n'originaren una percepció lamentable. El món es va repartir entre els triomfadors d'aquestes i fou necessari reescriure els drets elementals. Avui tenim la convicció que el 1900 sintetitzà, a més, l'avenç de la ciència i la tecnologia. En un període curtíssim van aparèixer les eines que ens permeten la globalització dels mitjans. Però hi hagué una altra revolució, sobre la qual s'hi reflexiona poc. En menys de cent anys les dones, que durant quasi cinc mil anys vàrem estar aïllades, apareixem en escena per haver anat a l'escola de manera massiva, per incloure'ns en la producció de béns i serveis públics i perquè fou descobert el principi per regular la natalitat.

Les dones som en aquest món, i ens trobem que ens és estrany en molts sentits. Som en totes les activitats socials, intel·lectuals, educatives, productives, econòmiques i culturals. Però el món continua estant en mans dels homes i les lògiques de la superestructura actuen com si no hi fóssim. Per això moltes se senten alienes al seu entorn. Algunes intel·lectuals feministes sostenen que l'alteració d'una lògica construïda pels homes, ha generat el conflicte entre gèneres. Es pot provar que el detall i els contorns d'aquest conflicte no s'ha com-

capacitat de qui escriu i cerca les informacions per difondre-les: allò que anomeno ceguesa o bé es tracta d'una reacció en cadena de tots els homes que han descobert que les dones hem arribat i que no ens n'anirem, fet que els obligarà a compartir-ho tot amb nosaltres. Inclosos els seus greus errors.

En els mitjans no tan sols s'oculta el conflicte, sinó que s'oculta el que ha pas-

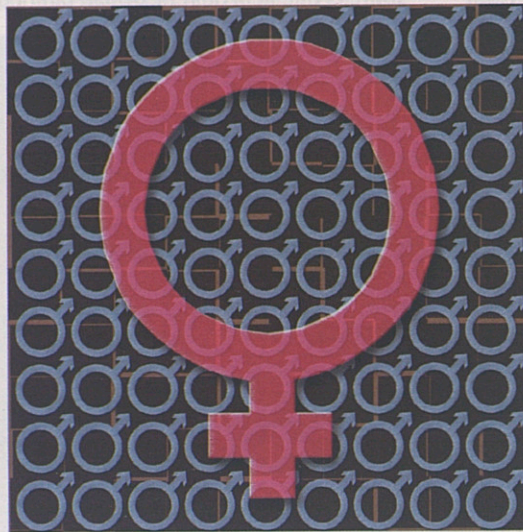
vestigant-ne i cercant-ne les arrels; hi ha, sens dubte, prejudicis i ceguesa. El pitjor és quan s'hi suma la manca de reflexió que banalitzava la realitat. I es cometien dos errors: considerar les dones com a víctimes i dèbils, com si fóssim a la prehistòria, o caracteritzar les seves demandes.

Els mitjans s'han quedat enrere. El no mirar i analitzar els nous pactes familiars, les noves activitats socials de les dones, que el conflicte entre gèneres té conseqüències, deixa el seu missatge coix, buit i fora de context.

Potser diran que ja estem considerades com a ciutadanes, que hi ha lleis que ens ho garanteixen. És un avenç, però es deu al fet que les dones ens autoorganitzàrem fa uns dos-cents anys i, des de fa trenta-cinc, els governs s'han pres seriosament el

canvi. Sembla que això, que és notícia, és desconegut per editors i treballadors dels informatius. Hi ha alguns esforços, però són excepcionals.

Una altra cosa que no saben és que la Real Academia de la Lengua Española acceptà nomenar en femení les professions i activitats. Tampoc la professió fa esforços per evitar el sexisme en els informatius, per oferir altres mirades sobre la diversitat i reconèixer que no som iguals, que els mons de dones i homes es dividiren en públic i privat i això va bifurcar els nostres camins. I aquestes diferències s'anomenen perspectiva de gènere. Si no es fa així, els mitjans seran només caps de ressonància dels poders, alguns o molts dels quals tampoc no volen veure la realitat.

Jordi Tarragó

sat amb les dones. Se les nega, en no informar sobre elles, les seves feines, desigs, gustos, veus i moviments, inclòs el feminista, i els molts àmbits on som amb veu pròpia. I més greu, es distorsiona el seu accionar i el seu nou perfil de ciutadanes i treballadores. En canvi es parla sense pietat d'allò que consideren una tragèdia: canvis en la família, maternitats disminuïdes, i exigència de drets específics, tenint en compte que venim d'un altre món i estem estranyades amb aquest

de violència, guerres i inseguretats. Ocultar això fa palès com les i els periodistes convencionals li estan negant al públic informar de la revolució més important del nostre temps. Hi ha una mancança de professionalisme, perquè no s'està amatent a aquests canvis in-

“En els mitjans no tan sols s'oculta el conflicte de gènere, sinó que s'oculta el que ha passat amb les dones”

près. La violència masclista es pretén atribuir a una malaltia social, a casos excepcionals e què es cerca també la culpabilitat de les dones.

Quan passa això, pràcticament en tots els mitjans no només és discriminatori, sinó que és una ocultació deguda a la in-